

Bo Scherman (1948 – 2021)

Bo Scherman somnade lugnt och stilla in natten den 10 december 2021 till tonerna av Louis Armstrongs trumpet. Hans kära Solveig, som var vid hans sida, fick av läkaren frågan om han hade någon favoritmusik, och valet var självklart: Louis Armstrong

Under gymnasieåren i Östra Realläroverket spelade Bosse klarinett och umgicks med jazzintresserade klasskamrater som Kjell Westling och Eddie Bruhner. Vänkretsen växte snabbt, liksom skivsamlingen hemma i pojkrummet på Birger Jarlsgatan, ett rum som alltmer skulle bli samlingsplats för lokala ”spisare”, men även för amerikanska idoler som Mezz Mezzrow på Sverigebesök.

Efter gymnasiet studerade Bo humaniora, bl. a. franska, vid Stockholms universitet, något som underlättade hans kontakter med jazzpersonligheter i Frankrike. Resorna dit blev många, liksom möten med franska jazzpersonligheter i kretsen kring Hot Club de France, som Hugues Panassié, Stephane Grappelli och Bill Coleman.

Efter några år i reklambranschen på 80-talet, fick Bosse erbjudande om att ta över ansvaret för jazzförsäljningen på den ledande skivbutiken i Stockholm, Skivfönstret. Där kom hans stora kunskaper om, och passion för, ”jazz på skiva” väl till pass.

1988 fick han erbjudande om att överta den lilla exklusiva jazzbutiken Skivfynd på Scheelegatan vid Rådhuset, och han blev därmed ”sin egen”. Eftersom han ju även var en stor bluesentusiast såg han en möjlighet att samtidigt bredda sortimentet och ändrade namn till Skivfynd Jazz & Blues, som snabbt blev en självklar mötesplats för ”diggare” av båda genrerna. Fonogram vid denna tid omfattade 78:or, vinylskivor och CD, utöver diverse udda format. En stor del av försäljningen skedde via postorder. Ändrade köpvanor, sviktande kundunderlag i kombination med kraftig hyreshöjning gjorde att Bosse 2008 stängde butiken för gott, vilket högst lämpligt råkade sammanfalla med uppnådd pensionsålder.

Han blev långt ifrån sysslöslös. Han var ständigt engagerad i diskografisk forskning (se t.ex. ”Discography of Count Basie” tills. m. Carl A. Hällström) och började bland annat, i samarbete The Travel Gallery, att arrangera jazzresor till festivaler New Orleans och senare även till New York och Chicago. Många av deltagarna har vittnat om vilket privilegium det var att resa med en så utmärkt kunnig och väl förberedd guide.

I mitten på 70-talet tipsade Bosse mig på att följa med honom ner till festivalen Grande Parade du Jazz i Nice. Det blev ett återkommande sommarnöje, och under fem år njöt vi den högkvalitativa musiken i den underbara miljön bland Cimiez olivlundar och antika ruiner tillsammans tusentals musikvänner. Bosse hade lärt känna många av de amerikanska artisterna, och tack vare hans kontakter fann jag mig plötsligt öga mot öga med ungdomsidoler som Teddy Wilson eller Trummy Young! Vi gjorde många intervjuer för våra gemensamma radioprogram ”Jazz me blues” och ”Nyvaxat”.

Bosse var under flera år medarbetare i Orkesterjournalen, och där recenserade han helst den typ av jazz som låg honom närmast om hjärtat: 20-talsjazz och swingmusik. Bosse var en god skribent och stilist, sansad bedömare.

De många åren i skivbutiker fick honom att med åren bredda sitt kunnande, men han återkom ständigt till sina ”husgudar”: Louis Armstrong, Count Basie, Art Tatum, Bessie Smith, Ben Webster, Clark Terry, Duke Ellington ... Här på hemmaplan visade han glädje och stort intresse för många av våra yngre begåvningar, som musikerna i Stockholm Swing All Stars, Gustaf Lundgren, Filip Ekestubbe m.fl.

Han var även en flitig medlem i jazz-sammanslutningar som Club 78, Jazz Society och Duke Ellington Society of Sweden (DESS). Till skillnad från de flesta renodlade ”diskofiler” sågs han ofta på konserter, festivaler och jazzställen, där levande jazz spelas. Han dök gärna upp på utländska gästframträdanden, och hade alltid ”god koll” på vilka musiker som var aktuella och tipsade oss kamrater om vad vi inte borde missa. Han hade en förkärlek för samtida vokalister, som Catherine Russell, Rebecca Kilgore eller Cécile McLorin Salvant.

Bosse var i mångt och mycket Frankrike-vän, och med det brukar följa intresse för mat, vin och inte minst ostar. De första Nice-festivalerna som vi besökte tillsammans innehöll alltid många och långa femrätters luncher på undangömda men trivsamma, lokala familjerestauranger. Vi försökte upprätthålla lunchtraditionerna i Stockholm. Vid vårt senaste besök på vår favoritrestaurang januari 2019 njöt vi moules marinière och gott belgiskt öl. Vi hade mycket gemensamt – inte bara jazz – och i stort liknande värderingar.

Vi kom givetvis in på livet och dess förgänglighet, och Bosse berättade för mig om sina varma känslor för Solveig, som han träffat i New Orleans några år tidigare, 2017. De delade varandras intressen och fick fyra år tillsammans.

Bo Scherman blev 73 år.

Jens Lindgren